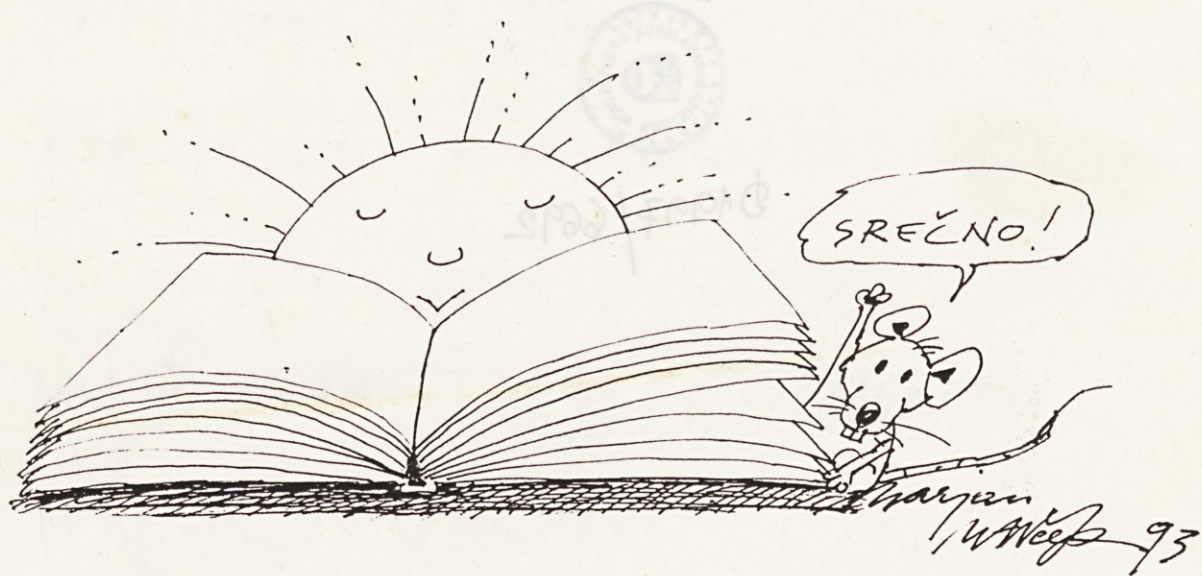

PREPROSTE BESEDE

1992/3

XXIII./1

II 22403

D 1997/6692

PRVOŠOLCI SMO PRIDNO ZALIVALI ČRKE IN BESEDE,
VZKLILE SO NAM POVEDI.

SEDAJ JIH SKRBNNO NEGUJEMO IN SE Z NJIMI IGRAMO.

KER SE RADI ŠALIMO IN SMEJEMO, SMO SESTAVILI

VESELA

SLOVNIČARIJA

S PISATELJICO

BERTO GOLOB

IN Z ILUSTRATORJEM

MARJANOM

MANČKOM

SMEŠNE POVEDI SMO POŽELI
IN POSEJALI

PRVOŠOLCI SMO PRIDNO ZALIVALI ČRKE IN BESEDE,
VZKLILE SO NAM POVEDI.

SEDAJ JIH SKRBNNO NEGUJEMO IN SE Z NJIMI IGRAMO.

KER SE RADI ŠALIMO IN SMEJEMO, SMO SESTAVILI

SMEŠNE POVEDI:

POLŽ DIRKA ČEZ HRIBE IN DOLINE. *Teja Brezovar*

V MUHI JE JUHA. *Tina Gorenc*

ENA ŽLICA JE POJEDLA TRI TINE. *Marko Gorenc*

MAMA JE SKUHALA ZA KOSILO NIČ IN GA ZABELILA Z
ZRAKOM.

CENTRALNO PEČ SMO KURILI Z ZOBOTREBICI. *Andreja Ramovš*

DOJENČEK JE V NEDELJSKEM DNEVNIKU PREBIRAL
ŽENITNE PONUDBE. *Milan Kutnar*

SLON IMA MAVEC, KER GA JE POHODILA MIŠKA. *Tomaž
Bartolj*

ZOBE ČISTIMO Z RADIRKO. *Aljaž Sitar*

PRI SAMOKOLNICI SE JE POKVARILA IZPUŠNA CEV. *Tina
Bartolj*

ALI ZNATE REŠITI TALE REBUS?

SMEŠNE

M=R Š=Č

POŽELI

Ž=V L=D

SMEŠNE POVEDI SMO POŽELI
IN POSEJALI

SREČNE POVEDI:

Z DOBER DAN OGREJEM SOSEDI SRCE. *Andrejka Udovč*

LEPO JE ŽIVETI Z DOBRIMI LJUDMI. *Helena Povše*

ČE SE PONOČI ZBUDIM, ME BABI NEŽNO POBOŽA. *Teja Brezovar*

ATI IN MAMI SE ŽGEČKATA. *Petra Starič*

ČE SEM ŽALOSTNA, SI PODNEVI PRIČARAM ROŽNATE SANJE. *Tina Bartolj*

SEGLA SVA SI V ROKO IN SI ODPUSTILA HUDOBLJO. *Andreja Ramovš*

ZASTONJ VAM DAMO EN MERNIK DOBRE VOLJE. *Tina Medved*

V DRUGEM RAZREDU

MUHAČ Ali veš, da je Petra njegov brat včeraj natepel?

Tomaž: Res? Zakaj?

Nekoč sta živela muhač in muha. Muha je imela dve mladi muhi. Ti dve muhi sta bili zelo poredni. Nekoč je prišel mali deček v hlev. Muhina družina se ga je tako prestrašila, da je odletela daleč daleč stran in se ni nikoli več vrnila. Deček pa je imel rad muhe, čeprav so bile črne, grde in brenčeče. Bilo mu je žal, da so odletele.

Barbara: Naklestil.

Darja Brčar

Rob: Pripalil.

MUHA IN MUHAČ

Leona L: Načgal.

Tja Nekoč sta živela muha in muhač. Muha ni imela nobenega imena. Kar naenkrat se je muha spomnila, da bi šla v hišo. Moža je prosila, če gre z njo. Mož je šel. Odpravila sta se v najbližjo hišo. Ko sta zagledala Mihca, da je juho, sta takoj zletela k juhi. Mihec je zavpil: Joj! Mama je vzela stepač in je mislila ubiti obe muhi. Komaj sta ji ušli.

Darko: Nalomi.

Uroš Šega

Katja: Mačnil.

Andrej: Pripodal.

Janja: Klofnil.

Martina: Pritegnil ga je.

Jernej: Zlobotal.

Leona P: Vili ga je.

Andreja: Ne, ne, kresnil ga je po betici.

TRETJEŠOLCI eden pogovor

Domen: Ali veš, da je Petra njegov brat včeraj natepel?

Tomaž: Res? Zakaj?

Domen: Ker mu je polomil smuči.

Tomaž: Ni ga natepel. Našeškal ga je.

Nace: Udaril ga je.

Klemen: Nabunkal.

Matjaž: Natreskal.

Barbara: Naklestil.

Rok: Pripalil.

Petra: Primazal ga je.

Vesna L: Nažgal.

Tjaša: Prišvasal.

Tomaž B: Ruknil.

Gregor: Premikastil ga je.

Lidija: Lopnil.

Marija: Uvil ga je.

Darko: Nalomil.

Nataša: Mahnil.

Andrej: Prišponal.

Janja: Klofnil.

Martina: Pritegnil ga je.

Jernej: Zlobutal.

Vesna P: Vлил ga je.

Andreja: Ne, ne, kresnil ga je po betici.

Nenavaden pogovor

Sestavimo zgodbičo

Andreja: Živio!

Tina (zeha): Živio!

Andreja: Danes si pa zaspana kot polh.

Tina: Ti pa si sitna kot muha.

Andreja: Vlečeš se kot megla.

Tina: Poglej se, rdeča si kot zrel paradižnik.

Andreja: Ti pa si videti kot huda ura.

Tina: Pri matematiki se znajdeš kot riba na suhem.

Andreja: Ti pa se šopiriš kot pav.

Tina: Doma tuliš kot sirena.

Andreja: Ti pa mežikaš kot žaba v solati.

Tina: Huda si kot poper.

Andreja: Pri plesu se zvijaš kot kača.

Tina: Ti si pa trmasta kot mula.

Andreja: Tvoja sestra je zvita kot lisica in poskočna kot

veverica.

Tina: Tvoja pa je lepa kot rožica, pridna kot čebela in točna kot

švicarska ura.

(Pogleda na uro.) Joj, zamudila bom! Adijo!

Andreja: Adijo!

Tjaja: Slo vam je kot po maslu. Takole se ni bati, da bi nam bilo dolgčas.

Sestavimo zgodbico

Tjaša: Pojdimo se igrat.

Petra: Ja, toda kaj? Meni je zmanjkalo idej.

Vesna: Igrajmo se šolo, tako za šalo.

Vsi: Jaaa!

Tjaša: Danes bom jaz učiteljica, le spomniti se moram, kako vam bom kodrala možgane. Upam, da vas še ni zajel virus zatreskanitis.

Vsi: Prav.

Tjaša: Aha, že vem. Oglejte si slike na tabli. K vsaki sliki dodajte poved. Tako. Zdaj pa preberite, kar ste dodali k slikam.

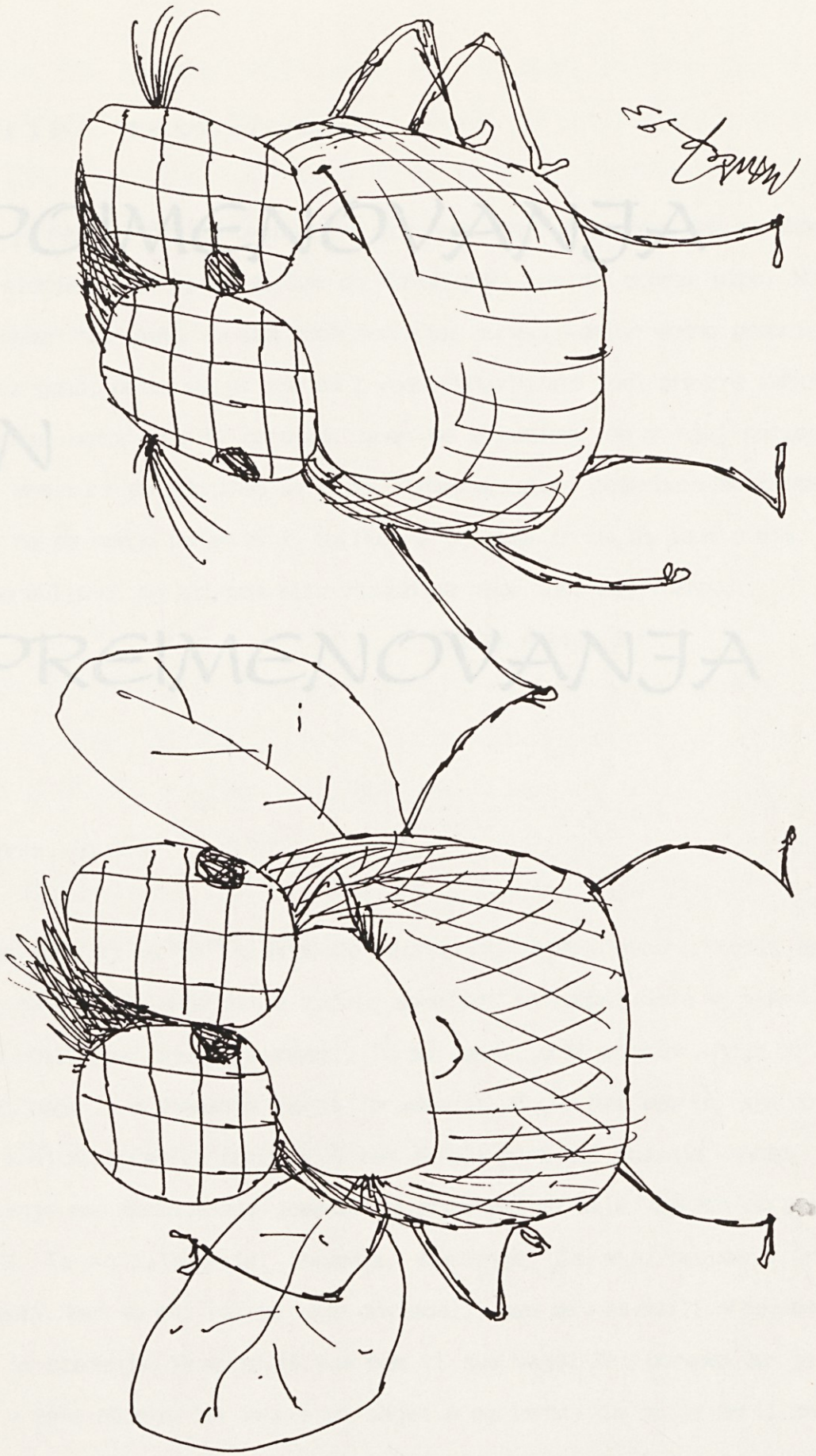
Petra: Trgala sem banane in pomaranče. Nenadoma je žirafa oživela. Brala sem zgodbo o žirafi. Poklicala me je mami in žirafa je izginila. Na svojem hrbtu me je odnesla v Afriko.

Tjaša: Krasno. Vidim, da imate glave na pravih mestih. No, čaka vas še težja naloga. Iz teh povedi sestavite zgodbico, ki bo imela glavo in rep. Lepo. Zdaj pa še naslov. Vesna, preberi nam zgodbo.

Vesna: Nenavadno potovanje

Brala sem zgodbo o žirafi. Nenadoma je žirafa oživela. Na svojem hrbtu me je odnesla v Afriko. Trgala sem banane in pomaranče. Poklicala me je mami in žirafa je izginila.

Tjaša: Šlo vam je kot po maslu. Takole se ni bati, da bi nam bilo dolgčas.

1953

MUHAČ IN MUHA

POIMENOVANJA

IN

PREIMENOVANJA

Čistilec tovornjaka

Kadar je naš tovornjak umazan, mi ati reče, naj ga operem. Jaz ga ubogam in to tudi storim. Najprej razvlečem do tovornjaka cev in odprem pipo. Na cevi imamo poseben nastavek, da ima voda močnejši curek. Kamion močno pošpricam in podrgnem z gobo, potem pa ga sperem z vodo. Včasih ati tudi prevrne kabino, da lahko operem motor. Ko to opravim, grem še v kabino, da v njej počistim pometle, po armaturi pa pobrišem še prah. Potem armaturo poškropim še s posebnim sprejem, da se nanjo potem prah toliko ne prijema in da se lepo sveti. Ko je vse to opravljeno, me ati pohvali, včasih pa pade tudi kaj v žep.

Feliks Ahlin, 5.r

Dreser psa

Imamo psa, ki mu je ime Aro. Je čistokrvni nemški ovčar. Vodili smo ga trenirat na Dob. Šolanje se je začelo spomladi in nadaljevalo v jeseni. Najprej smo učili psa vaje poslušnosti. Te so: sedi, drži prostor, hoja ob vodnikovi levi nogi in prinašanje apporta (predmeta). Ko so psi vse te vaje obvladali, smo z njimi opravili izpit A. S tem je bil prvi del šolanja končan.

Šolanje smo nadaljevali jeseni. Na programu so bile vaje za opravljanje izpita B. To so bile vaje: obramba, sledenje, iskanje predmeta in vaje poslušnosti. Ker so psi vse te vaje obvladali, smo se posvetili predvsem vajam obrambe in sledenju. Predstavil vam bom ti dve vaji. Pri obrambi se je moški oblekel v tako obleko, da je pes ni mogel pregrizniti in se je skrtil za ogrado. Vodnik je peljal psa proti ogradi in tisti moški je skočil izza ograde in

dražil psa. Pri sledenju vodnik ukaže psu, da sledi in čaka. Vodnik skrije aport in pride do psa. Potem gre pes po sledih, ki jih je ovohal, in pride do aporta. Sled mora biti v obliki črke L. Po zaključku šolanja je Kinološko društvo Mirna organiziralo prireditev, na kateri so psi skupaj z vodniki pokazali, kaj so se naučili. Prireditev je lepo uspela, saj so bili gledalci z znanjem naših psov zelo zadovoljni.

Janko Lovše, 5.r.

Filatelist

Jaz zbiram znamke iz vsega sveta. Znamke je začel zbirati moj brat, a je obupal. On jih je zbral kakšnih 400, tako da imam sedaj z bratovo pomočjo že kakšnih 750 znamk. Pozanimal sem se, kdo je izumil poštno znamko. Dva dni sem iskal in spraševal, a nisem našel odgovora. Ko sem stari mami povedal, kakšne težave imam, je še ona iskala in našla. To je bil Slovenec Lovrenco Košir, ki je leta 1835 uveljavil znamko. Luč sveta je zagledal leta 1804 in umrl 1879. Imam osem znamk, ki so zelo stare. Najstarejša znamka v moji zbirki je stara 120 let. To je nekje staknil moj brat. Je malo raztrgana, sive barve, v sredini pa piše, koliko je stala. Njena cena je bila "3 KREUZERJE". Ta znamka ima razne okraske, izvira pa iz Avstrije. Zelo sem vesel, da imam v svoji filatelistični zbirki tako znamko, kakršne gotovo nima vsak.

Gregor Jaklič, 6.razred

Glasbenica

Jaz zelo rada pojem. Že od malih nog sem se učila peti razne pesmice. Prve sem se naučila že v VRTCU. Kdor se je naučil pesmico še isti dan, je dobil za nagrado štamčiljke s čebelicami, z deteljicami, s slončki ipd. Ko sem prišla v 1. razred, so me vključili v pevski zbor. Ker sem dobro pela, sem bila včasih tudi solistka. Šli smo tudi na revijo pevskih zborov. V 2. razredu pa sem se vključila še v glasbeno šolo. Ker so tudi tam imeli pevski zbor in smo šli tudi z njimi na revijo pevskih zborov, se spominjam, da sem morala v Mokronogu nastopati z dvema pevskima zboroma. Čez nekaj tednov sem dobila kitaro in sem se začela učiti igrati nanjo v glasbeni šoli. Nikoli ne bom pozabila prvega nastopa s kitaro. Igrala sem pesem Šolski zvonec, ki sem jo edino jaz morala zraven še peti. Ko pa sem postala starejša, sem začela peti tudi že tuje popevke. Lani pa sva s sosedo tudi že sami uglasbili pesem, ki jo je ona napisala. Z njo sva nastopali v oddaji Klub klobuk, ki je bila med počitnicami. Najraje poslušam glasbeno skupino Guns n' roses. Oni pojejo, oz. Axl poje zame najboljše pesmi. V PIL-u sem dobila pesem Don't cry in sedaj jo ob radiu pojem skoraj že na pamet. Ker pa grem sestri s tem večkrat na živce, mi pravi zoprna pevka.

Kljub sestrinemu "komplimentu" sem rada glasbenica.

Lidija Medved, 6.r.

Harmonikar

Harmoniko sem dobil od stare mame že za prvi rojstni dan. Takrat seveda še nisem vedel, kaj je to. Nekaj let pozneje pa sem že pritiskal po tipkah, če je kdo vlekel meh.

Zdaj hodim že četrto leto v Mokronog v glasbeno šolo. Nekaj pesmi znam zaigrati na pamet, precej več pa po notah. Vse sem se naučil v svojem prostem času in prav z veseljem zaigram tudi sorodnikom ali drugim obiskovalcem, če si to želijo. Tudi nastopal sem že v OŠ na Mirni in v Trebnjem, skupaj s prijateljem Gregorjem Jakličem pa tudi na naši šoli. Zadovoljen sem bil, ker sem tudi pred svojimi sošolci zaigral brez napak. Oba sva bila deležna dolgega aplavza.

Vem, da bo v prihodnjih šolskih letih vedno več učenja in bom imel vedno manj prostega časa, ampak za igranje na harmoniko mi ga ne sme zmanjkati. To je moj najljubši hobi.

Rajko Uhan, 6.r.

Ilustratorka

Ker rada rišem, sem se prijavila k likovnemu krožku. Učiteljice me večkrat pohvalijo, jaz pa nisem zadovoljna z vsakim izdelkom. Nekega dne pa sem izvedela, da bom šla risat k slikarju Lucijanu Reščiču, ki je likovni urednik literarne revije Srečanja. Risala sem ilustracijo za to revijo. Izbrala sem dve pesmici, ki sta bili zanimivi, toda težki za ilustriranje, ker sta govorili o vojni in svobodi.

Nikakor se nisem mogla spomniti, kako naj pesmici ilustriram, nato pa sem že hotela vprašati likovnika, kako naj vsebino prikažem s sliko, pa mi je kar

naenkrat kanilo v glavo. Začela sem ustvarjati na papir. Prvič se mi je zazdelo hecno, toda počasi je kar nekaj nastajalo na listu. Narisala sem ljudi, ki se držijo za roke, zgorajpa še dva človeka. Eden ima črno srce, enemu pa iz prsi kaplja kri. Ampak to je bilo šele za vajo. Ko sem pokazala svoj predlog likovniku, mi je še nekaj popravil, nato pa mi je dal list, na katerega je bilo treba risati zares. Roke so se mi kar tresle, ko sem vzela v roke svinčnik in začela risati.

Narisala sem približno tako kot prej, le da sem dodala še veliko srčkov, ki nastanejo iz kapelj krvi. Ko smo končali, smo povedali še svoje ime in priimek, ki ga je slikar zapisal na zadnjo stran lista. Roka, s katero sem risala, me je bolela. Čez nekaj časa so bili tisti, ki so pesmice napisali, in mi, ki smo jih ilustrirali, povabljeni na predstavitev revije Srečanja v Trebnje. Bila sem presrečna, kajti tega nisem pričakovala. Tam je bil tudi Tone Pavček, ki je za revijo napisal uvod. Stekla sem k njemu, da mi je dal avtogram pod svoj prispevek. To je bil zame pomemben dan.

Maja Povše, 6.r.

Jahačica

Rada imam živali in rada se ukvarjam z njimi. Še posebno pa so mi všeč konji. Kadar je dedek ali kdo drug sprehajal kobilu, sem hodila zraven. Tako sem tudi jaz držala kobilu. Nekaj časa je še kdo držal kobilu, potem sem jo držala tudi že sama. Kmalu sem se navadila jahati. Sprva sem jahala, če je kdo držal kobilu, a kasneje sem jahala tudi tako, da ni nihče držal kobile.

Tako sem nekega dne sama jahala kobilu. Sestra Mari in bratranec Bojan sta me gledala. Takrat je bila zraven tudi kobilica. Kobilica je bila sprva čisto mirna, ko pa se je kobilica oddaljila, je kobilica ponorela in se spustila v

dir. Močno sem se držala. Ko se je kobila obračala, sem skočila dol. Na srečo se nisem nič poškodovala, saj sem skočila v pravem trenutku. Tega dogodka ne bom nikoli pozabila.

Slavi Kuselj, 6.r.

Klobučnica

Ob sredah je moja priljubljena TV-oddaja Klub klobuk. V njej sem enkrat tudi že nastopala. Igrala sem na kitaro in se pogovarjala z Meto Ornik, ki skupaj z Robertom Bogatajem vodi to oddajo. Meta in Robert gledalce vedno imenujeta klobučniki in klobučnice. Ker sem jaz ženskega spola, sem klobučnica. Ko sva s sosedovo Karmen uglasbili pesem Klub klobuk, ki jo je ona napisala, sva jo v počitniški oddaji Klub klobuk zapeli in zaigrali. Meta je celo rekla, da je neke vrste klobučniška himna. V oddaji Klub klobuk so različne rubrike. Najbolj všeč mi je plesna rubrika. V njej se vsakič s pomočjo Janjinih plesalcev iz BOLERA naučimo kakšen ples. Všeč so mi tudi Poročila, ki so brez politike in so taka, da jih klobučniki lahko razumemo. Te oddaje so tudi poučne, kajti v vsaki od njih se lotijo kakšne zaokrožene teme. V oddajo povabijo različne strokovnjake, ki se razumejo na tisto stvar, in povedo nam klobučnikom marsikaj zanimivega. V eni izmed oddaj je nastopila tudi pisateljica Berta Golob, ki nam je predstavila knjigo Dežela Slovníčarija. Postavila je tudi jezikovno uganko. Iz besede KLOBUK smo morali sestaviti čimveč besed. Oddaja je tudi primerno glasbeno obarvana, tako da je vsebina oddaje res za vse okuse.

Oddaja Klub klobuk mi je všeč, zato je skoraj nobeno sredo ne zamudim.

Lidija Medved, 6.r.

Koreografinja

Kmetica

Pri nas doma imamo majhno kmetijo. Imamo krave, konje, ovce, svinje, zajce, morske prašičke, kokoši, race, mačke in psa. Skoraj pri vseh delih na kmetiji sem prisotna tudi jaz. Najbolj vesela pa sem, kadar dobim dovoljenje, da lahko sedem na traktor. Vendar imam to možnost le malokdaj. Težko in zahtevno pa je delo v svinjakih. To delo največkrat opravljam skupaj z mamico. Pri svinjah sem se že toliko naučila, da bi to delo znala opraviti tudi sama. Najraje sem v svinjaku takrat, kadar katera od naših svinj povrže mladiče. Nazadnje je pri nas svinja povrgla 16 mladičev. Do četrtega tedna imajo mladi prašički hrano samo pri svinji. Po enem mesecu jim moramo vsaj petkrat na dan dodajati hrano. Po osmih tednih jih začnemo prodajati. Pri tej starosti imajo 15 do 20 kg.

Delo na kmetiji je težko in zahtevno, vendar me veseli.

Poldi Starič, 6. r.

Kolesar

Brat mi je kupil v Mokronogu gorsko kolo, ki ima 10 prestav. Dobil sem ga 25. septembra 1992. Zanimalo me je, če bi zdržal, da bi se peljal do Mirne. Zdržal sem tudi do Trebnjega. Potem sem se odločil, da bom šel v Novo mesto. Šel sem po avtomobilski cesti. Blizu Trebnjega, v Zavijavnici, sem srečal sošolca Darka, ki se je peljal s svojim očetom v avtomobilu. Ko sem prišel v Novo mesto, sem šel kupit sok, ker sem bil žejen. Potem sem se v Novem mestu obrnil in šel skozi Mirno Peč domov. Vozil sem približno 45 minut. Ko sem prišel domov, sem bila lačen in sem jedel in pil. Drugi dan so me vsi spraševali, če sem bil res v Novem mestu. Branko Dovgan, 6. r.

Koreografinja

Sem enajstletnica živahne narave, zato rada pojem in plešem. Včasih pa kakšen ples sestavim tudi sama in ga vadim toliko časa, da sem sama s seboj zadovoljna. Sestavljanje plesnega ritma ni mačji kašelj. Treba je veliko vztrajnosti in napora, da tiste sanje, ki jih vidiš v mislih, postanejo resnične. Veliko sem razmišljala, od kod tisti, ki sestavlja plese, dobi ideje za različne gibe. Meni se ideja rodi v mislih, gibi pa me spominjajo tudi na dogajanje v naravi: na ogenj, veter, ali pa tudi na kakšno žival. Kakšno dobro idejo lahko dobim tudi iz raznih videospotov ali pri poklicnih plesalcih, ki jih vidim na televiziji. Če je glasba nežna, si predstavljam, kako pomladni veter nežno ziblje trave ali giba drevesa. Tudi gibljivost svojega telesa moram vedno prilagoditi nežni ali bolj divji glasbi. Če je glasba bolj divja, si predstavljam, kako veter divje vrtinči listje ali kako lev s težkimi šapami drvi po gozdu v boju za svoj obstanek. Seveda vsega tega ne razmišljam vnaprej, vendar vedno vem, kakšen gib je treba storiti v določenem trenutku.

Navadno svojih prvotnih zamisli ne spreminjam, včasih pa dobim kakšno boljšo idejo in je ples še bolj zanimiv.

S tem se ukvarjam le za zabavo in tako je nastal tudi ples KROKODILČKI na glasbo istoimenske skladbe skupine Čuki. Povabila sem svoje prijateljice, da smo skupaj uresničile moje ideje in z nekaj vaje uprizorile ples pred sošolci. Rezultat je bil dober in gledalci so bili kar zadovoljni.

Ne vem, kaj mi bo prineslo življenje, toda če bi se kdaj poklicno ukvarjala s koreografijo, bi ~~vs~~sekakor imela svojo skupino, svoje modne kreatorje, maskerje in frizerja, da bi bila moja skupina dobro pripravljena za nastopanje. Vsak dan bi plese vadili, pa tudi kondicijske priprave bi imeli. Skratka: moja skupina bi bila gotovo z uspehom poplačana za svoj trud.

Karmen Lužar, 5. razred

Likovnica Kozorog

Rojena sem 30. decembra in zato spadam v astrološko znamenje KOZOROGA. Jaz v horoskop verjamem. V knjigi Astrologija sem prebrala, da so kozorogi nekoliko bolj zasanjani ljudje. To kar velja zame. V knjigi tudi piše, da so barve mojega znamenja siva in črna, ki sta mi res všeč, ter rjava. Rjave barve pa ne maram preveč. Mogoče pa to velja za moje lase in oči, ki so rjave barve. Pravijo, da ima človek, rojen v kozorogu, močno voljo. Če si kozorogi zastavijo cilj, ga bodo tudi uresničili. To je res. Sama v vsaki stvari, v katero verjamem, vztrajam do konca. V knjigi piše, da bi bil zame primeren poklic: bankir, politik, ekonomist ali inženir. Vendar si tega ne želim. Najprej sem mislila, da bo moj poklic vzgojiteljica, a sem si premislila. Rajši bi bila psihologinja. Po televiziji gledam oddajo, ki ji je naslov Znaki zodiaka. Iz te oddaje sem izvedela, da astrologija pravzaprav pomeni modrost zvezd in je ena najstarejših ved. Kozorog je znamenje zemlje. V oddaji so povedali, da je vsak človek rojen v nekem znamenju in to vpliva na njegovo osebnost. Vsak astrološki znak ima dobre, prav tako pa tudi slabe strani značaja. Jaz poskušam svoje slabe strani izboljšati in se jih izogibati, čeprav to ni lahko. Vendar sem ponosna, da imam močno in trdno voljo ter da vztrajam.

V mojem znamenju sta bila rojena tudi slavna pesnica Lili Novy in pevec Elvis Preley. Mogoče bom tudi jaz v prihodnosti zapisana v knjigah kot slavna oseba, rojena v kozorogu.

Mateja Gorenc, 6. razred

Martina Rugej, 5. razred

Lokostrelec

Doma sem blizu gozda, zato se velikokrat igram v njem. Najraje se igram z lokom. Lok sem prvič videl v indijanskem filmu, ko sem bil star 6 let. Prej mi je loke delal prijatelj, zdaj pa ga naredim sam. Najdem si palico, potem navežem nanjo vrv, palico upognem in še enkrat zavežem in tako je lok narejen. Potem je treba narediti še puščice, da lahko streljam z lokom. Streljam pa v drevo ali v tarčo. Streljati ni težko. Puščico zataknem na vrv, vrv nategnem in jo spustim in tako potem streljam iz dneva v dan. V gozdu se igram tudi s prijateljem ali z bratom. Igramo se, da sem jaz Indijanec, brat pa kavboj. Ta igra poteka tako, da se jaz skrijem in potem me brat najde. Seveda vedno zmagam jaz. Nikoli pa še nisem nikogar ustrelil. Tudi živali ne. Če pa bi jo, se ne bi smel več igrati z lokom.

Boštjan Urana, 5. razred

Lovec

Moj oči je lovec. Tudi jaz bom, ko bom starejši, ker že zdaj z očijem zelo rad hodim na lov. Na lov greva malo pred mrakom, v poletnih mesecih pa tudi zjutraj. Imamo tudi lovskega psa, ki mu je ime Aro in je nemški trobarvni gonič. Je zelo dober pri zasledovanju divjadi. Ko hodiva po gozdu, ga držim na vrvici. Če dobi sled, začne potihno cviliti. Jaz ga spustim, oči pa se postavi na prežo. Če priteče mimo divjad, oči strelja. Če ustrelj divjad, jo odpeljeva domov in ji iztrebiva drobovino ter odvzameva trofejo. Lovec Jože Zupančič v posebno knjigo zapiše podatke: čas in kraj odstrelitve, ocena rogovja in teža plena. Za vsakega srnjaka mora lovec odstreliti dve srni. Oči je lani

odstrelil tri srnjake in šest srn. Ko z očijem prideva z lova domov, moram očistiti puško. Rogovje pa oči skuha in ga premaže s kislino. Nato ga privije na deščice, ki jih dobi od drevesa tise. Ko bom velik, bom šel v Afriko in tam odstrelil kakšno žival. Rad pa bi bil tudi predsednik lovskega društva Šentrupert. Upam, da se mi bodo želje izpolnile.

Bojan Kuselj, 5. razred

Matematičarka

Za matematiko sem se navdušila v drugem razredu. Navdušila me je poštevan-ka, ker mi je šla dobro od rok. V četrtem razredu sem se izkazala v matematiki in brez napak pisala test Računanje je igra. Za nagrado sem dobila v šoli knjigo Škrlatna vrtnica.

Ko doma z bratom računava račune, nama vedno ne pride isti rezultat. Pogosto imam jaz narobe rezultat, a včasih, in to bolj poredko, brat, ki je tudi dober matematik. Zgodilo se je že, da mi je dal račun, ki je bil dolg kot "klobasa". Rešila sem ga brez napak.

Urška Repše, 5. razred

Modelar

Ko sem bil v 4. razredu, sem začel hoditi k modelarskemu krožku. Hotel sem narediti avto, pa mi ni uspelo, ker nisem dobro vedel, kako ga je treba narediti. Ko sem ga hotel zlepiti, je učiteljica rekla, naj ga zbrusim in izžagam odprtine za okna, da bodo ravno prav velike. Ko sem jih izžagal, sem vse skupaj dobro zlepil in učiteljica je rekla, da je dobro narejeno in mi ni treba popravljanja. V petem razredu pa sem se lotil letala in sem ga tudi naredil,

saj ga je bilo čisto lahko narediti, ker je imela učiteljica že narejene modele iz lesa, tako da sem dele samo malo zbrusil in zlepil skupaj. Ko je bilo narejeno, sem ga poskusil tudi spustiti. Ko je zletelo, je nekaj časa letelo in se spustilo na tla. Ko sem ga spustil drugič, pa se je razlepilo, ker se lepilo še ni dobro posušilo, tako da sem ga moral popravljati.

Doma pa sem poskusil narediti hišico za psa. Nekaj časa sem jo delal, a ker mi ni uspela, sem jo pustil in šel izdelovat zaboje. Ti pa so mi še kar dobro uspeli. Tudi letos hodim k modelarskemu krožku. Odločil sem se, da bom naredil letalo in mislim, da mi bo uspelo.

Klemen Zaplatar, 6. razred

Molzec

Še kot majhen otrok sem vedno pomagal mami pri molži. Seveda nisem molzel, ampak sem ji prinesel stolček pod kravo ali pa posodo. Ko pa mi je mami nekega dne rekla, naj grem pomolst kravo in naj dam mleko mački, sem odgovoril, da ne znam molsti. Tako mi je nekega večera mami pokazala, kako se molze. Poskusil sem še jaz, a prvi curek mi je špricnil v obraz. Potem je bilo vedno bolje. Nekega dne, ko sem prišel iz šole, pa mi je mami rekla, da bomo kupili molzni stroj. Ta stroj sem zelo težko pričakoval. Nekega dne pa je ati na traktorski prikolici pripeljal ogromno škatlo. V njej je bil molzni stroj. Zelo sem bil vesel. Mami me je na ta stroj naučila molsti in zdaj, ko sem že velik, se ji ni treba bati, kdo bo lahko pomolzel krave, ker jih lahko pomolzem jaz. Pri tem pa mi pomaga tudi brat.

Franci Medved, 6. razred

Oskrbnica zajcev

Sem velika ljubiteljica zajcev, saj je zajec moja najljubša žival. Vsak dan lepo skrbim za zajce in jih hranim. Neko popoldne sem imela zelo slab dan. Mami me je vprašala, če sem dala zajcem jesti. "Joj!" sem vzkliknila in stekla k zajcem. Pozabila sem nanje. Ko sem zagledala, da so zajci še živi, sem bila zelo vesela. Brž sem odhitela po suh kruh. Zajčki so hitro prišli v mojo bližino, ko so zagledali, da imam kruh. Potem sem zagledala, da so malo v mokrem in šla sem po nastilj in jim nastlala. Prišla je mama in jih je malo opazovala. Rekla mi je, da bo naša zajklja kmalu imela mlade zajčke. Teh besed sem bila zelo vesela, saj imam mlade zajčke zelo rada. Mami mi je rekla, da zajklja že nosi skupaj gnezdo. Čez nekaj dni je imela zajklja res mlade zajčke. Nekaj dni jih nisem smela gledati, saj bi jih zajklja lahko pobila. Ko so že malo odrasli, sem vsak dan skrbela zanje.

Nevenka Prijatelj, 5. razred

Pesnica

Jaz zelo rada pišem pesmice. Najprej pišem take, ki so vesele in poskočne. Pesmice pa rada tudi pojem. Kadar hočem napisati pesmico, moram imeti motiv. Če sem dobre volje, mi pesmica v glavi kar sama nastane in jaz jo zapišem na papir. Tedaj se malo razgledam okoli in napišem npr. pesmico o roži, ki jo vidim cveteti. Tista rožica v moji pesmici postane dama z lepim klobukom - cvetom. Pišem tudi, kakšno je vreme. Npr.:

Če dežuje,
tedaj se sonce za oblaki
zadržuje
in solze oblikuje.

Kadar pa sem slabe volje, pesmice ni in ni. Večkrat kakšno znano pesem

Predelam in prenovim. Sama sem napisala tudi pesmico o klovnosi, ki sem jo na maškaradi kot klovnosa tudi zapela.

V mojih pesmicah stvari, živali in rastline tudi spregovorijo, da so bolj ljubke. Veliko pa pišem tudi o soncu, ki je glavni vir življenja in zato zasluži tudi največjo hvalo.

Pesmi najlaže pišem, kadar nam učiteljica pri novinarskem krožku da kakšno idejo. Upam, da bom napisala še veliko lepih pesmic in ko bom velika, bom mogoče izdala tudi kakšno knjigo s pesmicami.

Planinec

Martina Tratar, 6. razred

Pianistka

Sedaj hodim v šesti razred. Od tretjega do petega razreda sem hodila v glasbeno šolo. Tam sem se učila igrati klavir. Sedaj ga igram že kar dobro in doma sama vadim pesmice in skladbice iz vadnic za tretji in četrti razred klavirja. Pa tudi na synthesiezer znam kakšno zaigrati. Ko sem hodila še v glasbeno šolo in sem nastopala na številnih prireditvah, mi je mamica rekla, da sem že prava pianistka. Seveda sem bila pohvale vesela in sem dobila še večje veselje do tega instrumenta.

Kadar pridem iz šole, večkrat sedem za klavir in začnem igrati. Najraje igram kakšne zelo popularne pesmice. Pa tudi sama se spomnim kakšne melodije kar po posluhu. Tega se lotim, kadar sem dobre volje. Če po radiu slišim kakšno pesmico ali pa po TV in nimam not zanjo, si začnem melodijo sestavljati sama. Rada pa tudi spremenim konec kakšni pesmici. Včasih pa si začnem igrati kar tako in mi celo uspe, da mi je všeč. Potem jo toliko časa igram, da si jo zapomnim, včasih pa si tudi izmislim spremljavo. Ker se jih je že nekaj nabralo, mislim, da bi bilo dobro, če bi si jih začela zapisovati. Tako jih ne bi

mogla pozabiti. Rada igram tudi Bachove skladbice ali pa si zaigram odlomek iz baleta Labodje jezero. Najbolj nerada pa igram vaje iz Tehnike in zato jih največkrat kar izpustim. To pa nadomestim tako, da igram samo akorde in lestvice, zraven pa si rada tudi zapojem. Upam, da bom napredovala v še boljše pianistko, kot sem sedaj.

Milka Kregelj, 6. razred

Planinec

Začel sem že kot majhen. Z očijem sva veliko hodila po hribih in pred dvema letoma me je včlanil v planinsko društvo PTT-ja. V hribe hodim rad predvsem zaradi oddiha. Tam je še čist zrak in tudi mir. Vsako leto grem na taborjenje na Uskovnico. Od tam se tudi s prijatelji odpravimo na bližnje planinske točke. Za svoja leta sem že kar veliko prehodil. Bil sem že: pri Sedmerih jezerih, na Tržaški koči na Doliču, na Zasavski koči na Prehodavcih, na Planiki, na Kredarici, na Vodnikovem domu, na Viševniku, pod Špičko, na Kumu, na Lisci in še in še. Bil sem že tudi dvakrat na Triglavu. Zgodilo se mi je tudi tisto, kar je za planinca zelo neprijetno. Ko sva šla z g. Okornom s Kredarice proti Planiki, se je kar naenkrat ulil dež. Bil sem brez pelerine in zato sem bil čisto premočen. Bal sem se tudi strele, saj je sekala povsod okoli mene. Toda vse se je dobro končalo. Seveda pa je bilo še več lepih dogodkov. Ko sem bil na Triglavu, se je videlo celo morje. Res ne vem, zakaj se ljudje odpravljajo na morje, ko pa se tam gori v hribih bolj odpočiješ in je še lepše. Kot pravi pesem: Na planincih lušno biti...

Vsak ima pač svoj okus.

Daniel Škarja, 6. razred

Postržek

Imam 11 let. Sem najmlajši v naši družini. Sem precej mlajši od mojih dveh sester in brata. Brat Marko je starejši za devet let, sestra Sonja za deset, sestra Marinka pa je kar šestnajst let starejša od mene. Če pomislim, je to res že kar veliko. Nobeden več ne hodi v šolo, ker so že vsi trije zaposleni. Sicer pa se mi zdi, da je v naši vasi kar taka "navada", saj je pri več družinah tako, da imajo kakšnega postržka.

Včasih znam biti tudi kaj navihan, zato mi mama kdaj reče, da sem najbolj poreden od vseh štirih otrok. Včasih mi mama ukaže narediti kakšno delo. In če me ni volja narediti, mi mama zmeraj reče, da so bili Marko, Sonja in Marinka vedno bolj pridni. Kadar to reče, sem žalosten in zato pri naslednjem delu vedno hitim. Ampak zdi se mi, da vsega tega nisem čisto sam kriv, saj so me malo tudi razvadili. Mislim, da je dobro, da si najmlajši, saj včasih tudi sestra ali pa brat naredijo kakšno delo namesto mene. Včasih mi kaj pomagajo pri domači nalogi ali pa kaj drugega. Od njih dobim tudi kaj za nagrado, zato mi je lepo, ker sem najmlajši.

Robi Žonta, 5. razred

Prevajalka

V Franciji imam sestrično. Ime ji je Nathalie. Večkrat pride k nam na obisk. Tudi moji sošolci jo že dobro poznajo. Ko gre z mano k pouku, pa se pojavi problem. Ker še ne razume vse dobro v slovenščini, kar učiteljice razlagajo in pripovedujejo, me Nathalie večkrat kakšno besedo vpraša po francosko. Da ji jo znam bolje razložiti, si pomagam še z rokami. Včasih si kakšne

slovenske besede ne zapomni čisto dobro. Namesto vrata pravi na primer rata in ko me vpraša, kaj to pomeni, ji ne znam dobro razložiti, ker besede še jaz ne razumem. Taki primeri so še jogurt - jorgut, krokodil - krokrodil itn. S takimi in drugačnimi razlagami pa sem sestrični skoraj vedno pomagala do odgovora. Od nje pa sem se naučila tudi nekaj besed francoščine, npr.: kaj je, zakaj, pridi sem, zajec, račka... Smešna beseda se mi zdi kanar, ki pomeni račka, ker je pri nas to ptič. Tako prevajanje je kar zabavno in mi gre dobro od rok, zato lahko rečem, da sem rada prevajalka.

Vesna Lukek, 6. razred

Projektantka

Za martinovo smo vsi učenci 4. in 5. razreda z učiteljicami pripravili projekt, s katerim smo predstavili martinovanje v našem kraju. V šolo smo povabili tudi starše. Za projekt dela smo pripravili načrt. Dogovorili smo se, da bo vsak prinesel karton. Nanj smo napisali, katero domače pecivo pečemo in jemo doma na martinovo. Na karton smo nalepili tudi slike ter napisali nekaj pregovorov o vinu in o Martinu. Učiteljice so nam razdelile knjige, v katerih smo jih našli. Ko smo v šoli ta projekt predstavili, sem prebrala pregovor in spis, kako pomagam mami, ko peče dobrote za praznovanje. Ob koncu prireditve, na katero so prišli učitelji in starši, sem v kozarce natočila vino in jim ga ponudila. Učenci pa smo se basali s pecivom, ki smo ga napekli skupaj s starši in pili sok. Ker sem sodelovala pri projektu, sem postala projektantka.

Karolina Berk, 5. razred

Raglja

Ob rojstvu so mi starši dali ime Branka. Ker pri izbiri imena nisem sodelovala, tudi nisem vedno z njim zadovoljna. V zadnjem času pa sem si prislužila še eno ime. Marsikdo mi namreč reče kar "Raglja". To ime se nanaša na oddajo Sobotna raglja, v kateri zvesto sodelujem že dalj časa. Že lani sem bila med pridnimi "Raglji", zato sem se ob koncu šolskega leta udeležila nagradnega letovanja v Bovcu. Bilo je zelo lepo, zato sem sklenila, da bom sodelovala pri Raglji tudi v letošnjem šolskem letu. Sedaj vsak teden napišem nekaj spisov. Včasih pa mi tudi uspe, da se po telefonu vključim v oddajo in si tako pridobim še dodatne točke na lestvici dopisnikov. Seveda pa ne pišem samo zaradi točk in morebitne nagrade, pač pa predvsem zato, ker me pisanje veseli. In zato me tudi ne jezi, kadar mi kdo pravi "Raglja", pač pa to razumem kot priznanje za uspešno sodelovanje pri tej otroški oddaji na prvem programu Radia Slovenija.

Branka Ahlin, 7. razred

Sladkosned

Že od malega imam zelo rad slaščice. Najraje imam sočno in sladko sadno torto. Ko sem imel rojstni dan, mi je mami spekla torto. Med praznovanjem sem hotel na vsak način s prstom zajeti smetano s torte. A nisem si upal, ker me je mami vsakič grdo pogledala. Na torti mi je bilo najbolj všeč, ker so lepo gorele sveče in barvni napis, okrašen s smetano. Rad imam tudi kremne rezine, čigumije, bombone, mlečno, lešnikovo in riževo čokolado ter jagodov, bananin in pistacijev sladoled. Največkrat grem bombone kupit v trgovino Orhideja. Tam imajo zelo veliko slaščic.

Uroš Uhan, 6. razred

Slaščičarka

Zelo rada se sladkam z domačimi piškoti in še z drugimi slaščicami, zato jih včasih tudi sama spečem. V drugem razredu sem prvič sama skuhala puding. Takrat sem tudi kupila knjižico Otroci kuhajo in pečejo in sem začela peči piškote. Za prve piškote je testo naredila mama, jaz pa sem ga razvaljala, nanj pritiskala modelčke in jih tudi sama pekla. Ko sem dopolnila dvanajst let, mi je mami rekla, da bom lahko pekla kokosove kifeljčke. Povedala mi je tudi, da je recept zanje od bratrančeve stare mame. Najprej sem mislila, da mi ne bo uspelo zgnesti testa, ko pa sem začela, mi je šlo kar hitro od rok. Ti piškoti so bili zelo dobri.

Mamici sem med počitnicami s sestricama napravila presenečenje. Ko je bila v službi, smo iskale recept za piškote, ki bi ustrezali maminemu okusu. Našle smo ga in smo piškote tudi naredile. Uspeli so nam. Ko pa je mami prišla domov iz službe, je že vedela, kaj jo čaka, ker je tako lepo dišalo po piškotih.

Recepte za različne slaščice dobim zudi iz PIL-a in Cicibana. Najbolj všeč so mi recepti iz Cicibana, zato jih velikokrat uporabim.

Marička Berk, 6. razred

Katja Podlogar, 6. razred

Skrivačka

Ker je v naši vasi veliko otrok, nam ni nikoli dolgčas. Skoraj vsak dan smo na sredi vasi. Tam se igramo, dokler nas starši ne pokličejo v hišo. Najljubša igra nam je skrivanje. Na sredi vasi stoji stara hruška. Ta nam je za zapik. Ker malokdaj mižim in ker se rada skrivam, so mi dali ime Skrivačka.

Urška Ramovš, 4. razred

Superbabica

Jaz grem vsako leto v maškare. Tudi lani sem šla. Predstavljal sem Superbabico. Zamisel sem dobila v televizijski nadaljevanki Superbabica. Oblečeno sem imela karirasto krilo, karirast šal, suknjič, na glavi karirasto baretko in na nogah kotalke. Ko sem se oblekla, sem se pogledala v ogledalo. Zdelo se mi je, da sem zelo podobna Superbabici. Nato sem odšla v šolo. V šoli smo imeli tekmovanje. Vsaka maškara je dobila številko, potem pa se je razkazovala gledalcem in komisiji. S kotalkami mi je šlo kar dobro. Moje tri sošolke, ki niso bile nič našemljene, pa so zavpile: "Na pomoč, Superbabica!" Jaz sem se potem "odpeljala" v tisto smer, od koder so klicale na pomoč. Komisija mi je dala kar visoke ocene. Na koncu je komisija razglasila, kdo je prvi, drugi in tretji. Jaz sem bila druga. Bila sem zelo vesela. Za nagrado sem dobila veliko čokolado, ki sem jo razdelila med sošolkami. Ko sem odšla domov, so se mi pokvarile kotalke.

Popoldne pa smo šli z otroki iz vasi še v maškare po hišah. Vsi so me občudovali. Takrat sem si zaželela, da bi bila vsak dan Superbabica, ker sem si bila v tej vlogi všeč.

Katja Podlogar, 6. razred

Šahistka

Moj ati zelo dobro igra šah. Ko sem bila še majhna, sta s sestro igrala in jaz sem ju gledala. Bilo je tako zanimivo, da sem očija prosila, da me nauči. In naučil me je. Začela sem ga igrati s sestro ali pa z atijem. Šaha ne igram tako dobro kot ati, sestro pa vedno premagam. Takrat se sestra ujezi in reče,

da ne bo več igrala šaha z mano, pa kmalu pozabi na to in me prosi, če bi zaigrali partijo ali dve. No, včasih pa se ji le pustim premagati in takrat je ona vesela. Kadar igram šah z očijem, pa me on vedno premaga. Nikoli se mi ne pusti premagati. Takrat sem pa jaz jezna. A ne preveč, saj z jezo nikamor ne prideš. Takrat še bolj vadim, pa ne pomaga. Vedno me premaga. In včasih zvečer zavzdihnem: "Ko bi ga vsaj enkrat premagala!"

Upam, da ga bom. Zdaj, ko hodim v šolo, bi se morala bolj učiti, pa se ne veliko. Raje vadim igranje šaha. Sama. To pa zato, ker je sestra v internatu, ati pa nima časa. Na naši šoli nimamo šahovskega krožka, a če bi ga imeli, bi ga gotovo obiskovala.

Renata Tratar, 6. razred

Tekačica

V prvem razredu sem dobila prvo diplomu za najboljše mesto v teku. Od takrat dobivam diplome vsako leto. Tek vadim v šoli in doma. V šoli za ogrevanje tečemo nekaj krogov in tekmujemo med sabo. Doma vadim tako, da se igramo razne igre, ki so povezane s tekom. Nastopala sem večkrat na krosu na šolskem in na občinskem tekmovanju. Proga na šeststo metrov mi je najbolj priljubljena, zato ker lahko prehitevam in mi ni treba teči z vso hitrostjo.

Najraje tečem v Šentrupertu, zato ker tu vadim. Bila sem že na tekmovanju v Velikem Gabru, na Mirni in v Ljubljani. Tekmujem z učenci četrtega razreda, ker sem eno leto mlajša od sošolcev v petem razredu. Preden se tek začne, me je malo strah, pa se potem vedno dobro izteče. Če sem prva, sem zelo vesela.

Mari Kuselj, 5. razred

Telefonistka

Moj ati je obrtnik. Večkrat sem si želela, da bi bila pri njem tajnica. Moja želja se je uresničila, ko mi je ati dovolil, da lahko pišem njegove račune, telefoniram in urejam njegove poslovne knjige. Telefoniram lahko tudi sama, kolikor se mi zdi. Največkrat pa kličem svojo dopisovalko Uršo. Pogovarjava se dolgo časa. Nekoč pa mi je ati dovolil, da lahko pošljem po telefaksu cenik za vlečne kljuge v tovarno Cimos. Najprej sem poklicala v tovarno Cimos in jim povedala, da bom po telefaksu poslala cenik. Potem sem prekinila zvezo in dala cenik v telefaks, pritisnila zelen gumb in že je bil list v tovarni Cimos. Ker že zdaj veliko telefoniram, si včasih mislim, da bom postala kar telefonistka.

Vesna Bartolj, 5. razred

Teniški igralec

Tenis je igra, ki jo lahko igrata dva igralca ali pa štirje igralci. Za tenis potrebuješ tenis lopar, tenis žogico, športno opremo in veliko kondicije. Lopar sem dobil lansko leto za rojstni dan. Tenis igram na igrišču pri šoli ali pa doma na gmajni s sošolcem Jankom, ki ima tudi tenis lopar. Preden sva začela igrati, sva narisala črte, da sva naredila tenis igrišče. Za prve serve se zmeniva tako, da izžrebava, kdo bo začel igro. Največkrat sem začel jaz. Tenis igram zelo dobro, ampak tudi Janko me kdaj premaga. Kadar nimam soigralca, igram sam, tako da žogico odbijam v zid. Tudi do petdesetkrat jo pošljem v zid z loparjem, ne da bi padla in se dvakrat odbila od tal. Kadar je toplo, vsak prosti čas izkoristim za igranje tenisa.

Darko Dragan, 5. razred

Varuška

Moj brat Anže je star dve leti. Je zelo živahen in včasih tudi zelo poreden. Kadar ga varujem, se vedno igrava. Včasih se igrava "slepe miši" ali pa se loviva. Največkrat se taka igra konča z jokom. Če se loviva, večkrat pade in se udari. Vendar pa že kmalu po tistem spet veselo tekava po stanovanju. Kadar pa berem knjigo ali se učim, potem sem zelo nejevoljna, če ga moram paziti, saj mi ves čas nagaja. Če je poreden, mu pravim Anže, če pa je priden, pa Anži. Poizkušam ga tudi pregovoriti, da bi spal pri meni v najini sobi, vendar mi to do sedaj še ni uspelo. Anže rad posluša pravljice in pripovedke o Disneyevih junakih. Imam ga rada, saj bi bili brez njega dnevi veliko bolj pusti in prazni.

Suzana Hribar, 5. razred

Varuška

Pred dvema letoma sem dobila bratca, ki smo mu dali ime Gregor. Med mano in bratcem je deset let razlike. Ko je bil še čisto majhen dojenček, je glavno vlogo varuške igrala mamica. Po nekaj tednih starosti pa sem tudi jaz začela dobivati vlogo varuške.

Bratca imam zelo rada, zato tudi veliko pazim nanj. Hodim v šesti razred, zato imam tudi zelo veliko učenja. Velikokrat bi se rada bolj posvetila Gregorju, pa mi med tednom to skoraj ne uspe, razen v večernih urah. Veselila sem se zimskih počitnic, vendar sem bila razočarana, kajti premalo je bilo snega, da bi bratca lahko razveselila, ko bi se šla z njim sankat.

Čas hiti, moj bratec raste in kmalu ne bo več dovolil, da bi mu jaz pripovedovala, kako naj bo priden in naj uboga starše, da bo nagrajen s sladkarijami.

Andreja Lampret, 6. razred

Vinogradnik

Voznik – furman

Že od malega sem rad šel v vinograd, kjer sem se igral. Ko sem bil že večji, sem pobiral rzino in nosil beke, ko je mami vezala. Ker imamo velik vinograd, je v njem veliko dela. Spomladi, ko se ogreje, gremo rezat, kjer sem zraven in se učim, kako bom odrezal retnik ali šparon. Ko trto obrežem, vprašam starše, če je v redu. Včasih mi povesta, kako bi bilo boljše, ali pa popravita za mano. Potem poberemo rzino v pušeljške in jo povežemo. Pušeljške razložimo na prikolico in odpeljemo domov, kjer jih zložimo v drvarnico, da se posušijo in jih imamo za kurjenje v peči. Ko je treba trto privezati, spet pomagam. Paziti moram, da ne zlomim šparona, ki se ukrivi k tlom. Poleti je treba vinograd vsakih štirinajst dni škropiti. Ati zameša škropivo in gresta z bratom škropit. Jaz jima donašam škropivo in še ne škropim veliko, ker je to delo težko, saj imamo vinograd v strmini.

Jesen je najlepši čas, saj grozdje dozori. Pridejo trgači in grozdje potrgamo. Pri tem sem vedno zraven, saj že nosim brente. Potem grozdje stisnemo in ga natočimo v sode. Sodi ne smejo biti polni, ker mošt vre in lahko kipi čez veho. Posebno veselo je v vinogradu za Martina.

In že je tukaj zima. Po novem letu je treba vino pretočiti. Pretočimo ga v kad, iz soda pa pospravimo droži. Sod pomijemo in vino zopet natočimo v sod.

Lahko rečem, da v vseh letnih časih pri delih v vinogradu kar precej pomagam, ker mi je je to delo všeč.

Toni Cugelj, 6. razred

Voznik – furman

Že pol leta je minilo, odkar smo prodali mojega oslička. Nanj imam lepe spomine. Osliček je slišal na ime Miha. Ko sem prišel iz šole, sem ga poklical in se mi je takoj oglasil. Skoraj vsak dan sem ga okomatal in zapregel v voz, narejen samo zanj. Iz bližnjega gozdička sem neštetokrat pripeljal suho dračje. Z njim sem se peljal tudi skozi Šentrupert. Opravljal pa sem tudi bolj zahtevna dela. Pri sosedovih sem z njim pomagal narediti jarke za krompir in ga pomagal tudi zakriti, ko so ga posadili. Ob nedeljah popoldne se je pri nas zbralo več otrok in smo se vozili naokrog. Voznik sem bil jaz. Najraje pa sem imel oslička zato, ker sem ga lahko jahal. Nikdar me ni vrgel na tla in tudi kako drugače me ni razočaral.

Še vedno si želim nazaj oslička Miha, da bi se spet lahko vozil z njim.

Franci Starič, 6. razred

Značkarka

Jaz zelo rada berem knjige. Vsako leto doslej sem še prebrala vse knjige za bralno značko. V petem razredu sem naredila tudi drugo bralno značko. Tudi v šestem razredu jo delam. Ko bom v tem razredu naredila še drugo bralno značko, bom šla delat tudi program plus. V vsakem razredu je za bralno značko treba prebrati pet knjig. Če pa hočeš dobiti drugo bralno značko, moraš prebrati še tiri. Za bralno značko so me navdušili stari starši. S starim atom ali pa mamó sem sedela za mizo in poslušala, ko sta brala. Nato sem še sama brala, ampak zelo počasi. Skoraj vse knjige so mi bile všeč. Letos sem najraje brala knjige: Jurček, Školjka svetega Sebastijana ter Gadje iz Šiške, ob

kateri sem se zelo nasmejala.

V šoli moramo prebrati tudi knjige za domače branje. Hodim tudi v šolsko knjižnico, kjer si sposojam knjige. Berem jih le zvečer, ko opravi svoje delo v hlevu. Berem kakšno uro in pol. Ker že hitro berem, tudi v tem času veliko preberem.

Darja Gričar, 6. razred

Živinorejec

Pri nas doma imamo trenutno osem glav živine. Štiri krave in štiri telice. Lani je bilo bolj malo sena, ker je bila suša, zato smo morali eno slabo molznico prodati. Pri nas mleko oddajamo. Dva tedna, preden imajo krave telička, morajo boljje jesti, da imajo dovolj vitaminov. Preden se teliček rodi, moram iti po slamo, da teliček ne pade na trda tla. En dan ali dva dni se kravi že pozna, da bi imela telička. Vime se ji otrdi in je bolj rdeče. Ko pride prvi mehur, grem k sosedom, da pridejo pomagat potegniti telička. Ko pride drugi mehur, se pokažejo prve noge. Preden ga potegnemo, ati naveže vrvi na noge, na konec vrvi pa kratke palice, da lažje primejo na obeh straneh palice. Skupaj vlečemo. Preden pade teliček na tla, ga ati prime in položi na tla. Malo si ga ogledamo. Nato ga zdrgnemo s slamo, da ni preveč sluzast. Damo ga h kravi, da ga malo liže. Ati da sosedom piti, potem pa odidejo domov. Telička damo h kravi, da se napije mleka. Malo je še pri kravi, nato pa ga privežemo k jaslom za teleta. Mleko pije trikrat na dan. Rad pomagam pri rojstvu telička in pri vseh opravilih pri živini.

Stane Grm, 6. razred

ABECEDA

ENAKOZVOČNIC

Ko sem brala zgodbo **Ananas**, sem si zaželela **ananas**.
Mesec **april** je primeren, da takrat preberemo roman Mire Mihelič **April**.

Daniel Škarja pravi, da v njihovi vasi **Brinje** še raste **brinje**.
Matej **Bor** je na svojem vrtu zasadil **bor**.
Za ime Vide **Brest** je bilo pomembno drevo **brest**.
Plesna skupina **Bolero** pleše **bolero** na skladbo **Bolero**.
Mali Miha je prišel na **Bled** čisto **bled**.
Zaselek **Breg** blizu vasi Vrh je stisnjen v **breg**.

Zanima nas, če je bil kakšen sorodnik Matejine tete Jožice **Cesar** res **cesar**.

Celo **ciciban**, ki še ne hodi v šolo, lahko lista po reviji **Ciciban**.

Gospod **Črv** je povedal, da se mu je črv zmuznil s trnka, zato ni ujel ribe.

Plezalec Tomo **Česen** gotovo uživa **česen**, da si ohranja zdravje.

V vasi **Draga** stanuje gospa **Draga**, ki mi je zelo **draga**.

Ali bere časopis **Družina** tudi vaša **družina**?

Oče gleda televizijski **dnevnik** in prelistava časopis **Dnevnik**.

Beti **Duh** je gotovo vedela za izrek: "Zdrav **duh** v zdravem telesu."

Neža je huda kot bodeča neža.

Če se povzpneš v Nebesa nad Šentrupertom, imaš občutek, da si prišel v deveta nebesa, saj je tam res nebeški razgled.

Šli smo na Okrog okrog cerkve sv. Barbare.

Bogdan Oblak gleda v oblak in se sprašuje, če bo deževalo.

Janez ni vedel, da je orkan, po kateri se imenuje trgovina

Ali ima Eva rada EVA sardine?

Ko je Francoz privijal vijak, mu je prav prišel francoz.

Vsaka gimnazijka rada prebira Ingoličev roman Gimnazijka.

Sosed Golob je pogledal, če je na anteno priletel golob.

Tisti, ki so na hribu Grmada opazovali, kako je gorela grmada dračja, so potem odšli v gostišče Grmada na prigrizek.

Stane Grm se je skrtil za grm.

Tine Hlebec je šel kupit v trgovino hlebec kruha.

Deklica Hojka iz povesti Deček na črnem konju je bila vitka kot hojka.

V tovarni Iskra večkrat zasveti kakšna iskra.

Tam, kjer se pase krava Jagoda, ne raste nobena jagoda.

Mimo farme Jata leti jata ptic.

Ali v kateri od skladb, ki jih je napisal Jakob Jež, nastopa tudi jež?

Sošolec Boštjan pozna v gradu Kot vsak kot, saj je tam stanoval.

Ko bo David Kuhar velik, bo morda kuhar.

Božo Kos, ki je vsakemu kos, rad poje kos kruha, če mu ga ne vzame črni kos.

Gospod Komar je tožil, da ga obletava komar.

Vladimir Lovec ni bil lovec, ampak skladatelj.

Teta Lučka je ugotavljala, da je mrzla lučka nevarna za grlo.

Mala Ljubica je ljubica svojih staršev.

Reka Mirna, ki teče skozi kraj Mirna, je mirna, saj nima padca.

Lidije Medved na poti domov ne more presenetiti medved.

V gostilno Maček maček nima vstopa.

Mojca Mandelj je šla v bolnico, da so ji odstranili oboleli mandelj.

Ivo Meša meša štrene v otroški oddaji Radovedni Taček.

Neža je huda kot bodeča **neža**.

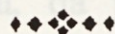
Če se povzpneš v **Nebesa** nad Šentrupertom, imaš občutek, da si prišel v deveta **nebesa**, saj je tam res nebeški razgled.

Šli smo na **Okrog okrog** cerkve sv. Barbare.

Bogdan **Oblak** gleda v **oblak** in se sprašuje, če bo deževalo.

Janez ni vedel, da je **orhideja**, po kateri se imenuje trgovina **Orhideja**, lepa cvetica.

Pesnik Tone **Pavček** rad je krompir sorte **pavček**.

Franci **Petek** je v **petek** dobro skočil.

V besedi **Pika** nogavička je **pika** na i.

Naša **Pika** ne **pika**, ampak grize.

Velika **Planina** je precej visoka **planina**.

Lojze **Prijatelj** je moj sošolec in **prijatelj**.

Tomaz **Pirh** je dobil za veliko noč poslikan **pirh**.

Ramovšev **Rok** si je postavil **rok**, do katerega mora prebrati knjigo Roki **Rok**.

Skozi mesto **reka** ne teče **reka Reka**.

V družini **Ribič** ni nihče **ribič**, zato niso naročeni na revijo **Ribič**.

Sosedova **Roža** je lepa kot spomladanska **roža**.

V Ljubljani je hotel **Slon**, vendar v njem ne more prenočiti **slon**.

Sošolec Dušan **Slak** je na vrtu pulil **slak**.

V pesniški zbirki **Skrivnosti** je Niko Grafenauer predstavil **skrivnosti** iz vsakdanjega življenja.

V zaselku **Smrečje** so otroci nanosili na kup **smrečje** in ga zakurili.

Katjina sosedka, ki se je v mladosti pisala **Sedlar**, je povedala, da je bil najbrž kdo od prednikov **sedlar**.

Boris **Strel** se ni pripravljajal na **strel**, ker je bil smučar.

Ozka **soteska** je komaj dovolj široka, da se je v njej stisnila vas **Soteska**.

Gora **Stol** je precej višja kot moj **stol**.

Velika **slava**, ki jo je dosegla **Slava**, gre nekaterim na živce.

Mateja **Svet** je obiskala ves **svet**.

V vasi **Straža** ni potrebna **straža**, saj ni vojne.

Družina **Starina** ugotavlja, da je tam, kjer so bila nekoč rodovitna polja, danes **starina**.

Janez Škof je igralec, zato je bil škof le v gledališki predstavi.
Družina Škoda je kupila avto škoda, ki so ga naredili v tovarni Škoda.

Stric Štefan, doma v vasi Štefan, je na mizo prinesel štefan vina.
Mirko Štrukelj je naročil mami, naj skuha štrukelj.
Boštjan Šega si bo zapomnil, da je drugo ime za besedo šega navada.

Gobo z imenom turek je našel neki Turek.
Kužek Tačko zna dati tačko.
V bližino mesta Travnik v Bosni so na travnik pripeljali tanki.
Uroš Uhan si želi, da bi imel uhan v ušesu.

Sošolka Vesna ni vedela, da vesna pomeni pomlad.
Gospod Vesel je bil vesel darila.
Tam, kjer so Vrata, se odpirajo vrata v Alpe.
Tomaž Vravec je rekel, da je bolje vravec v roki kot golob na strehi.
Včeraj se je neki Vipavec hvalil, da ni boljšega vina, kot je vipavec.
Ko smo se povzpeli na vrh hriba, smo zagledali vas Vrh.

Na planetu Zemlja je zemlja že zelo onesnažena.
Učenka Zmaga se je hvalila, da je njena zmaga v teku na 60 m zaslužena.
Pavle Zidar ni bil zidar, ampak pisatelj.

Mož Alenke Žagar - Slana ni žagar, ampak je slikar.
Ker je žerjav ropotal zraven živalskega vrta, se je žerjav, ki ga je opazoval gospod Žerjav, prestrašil.

Z veliko in z malo začetnico
so besede poiskali učenci
petega in šestega razreda.

VELIKE
MISLI
MALEGA
MUCA

Marjan Mance

'93

Mateja Gorenc: Kakšni so vaši spomini na mladost?

Spomini na mladost so zelo zanimivi. Vsega se spomnim. Najbolj pa se spomnim na to, da sem bil zelo rad, da sem bil zelo rad, da sem bil zelo rad.

Mateja Gorenc: Ste se v šoli radi učili?

Na neka obdobja nisem imel rada šole, na nekatera pa rada. Učila se pa nisem kar da sta bila zame zgodovina in zemljepis.

Martina Tratar: Ali imate radi matematiko?

Ne, ne, ne. Matematika mi je zelo všeča, da bi se jo učila.

Milka Kregelj: Se spominjate, katero knjigo ste prvo prebrali?

To je knjiga Marice Komarove: Slika, zgodba, šalci - vse za moje male.

Takoj za njo pa je bila knjiga Beli vrabec, ki jo je napisala Marija Jezernik. Ta je še v knjižnicah, vendar mi knjižničarke pravijo, da je zdaj otroci ne berejo več. Knjiga pripoveduje, kako se je v kosje gnezdo vgnezdil beli brat. To je protirasistična knjiga, ki je še danes aktualna.

Spominjam se tudi knjige Tihó življenje Juža Lovrenčiča. To je zgodba o dečku, ki se je izgubil.

Marko Brvar: Kdaj ste se navdušili za pisanje?

Spominjam se, da sem bil zelo rad, da sem bil zelo rad, da sem bil zelo rad. Vedno mi je šlo pisati.

Alenka Devc: Katera je vaša prva knjiga?

Prva knjiga, ki jo sem napisal, je bila zelo zanimiva, da bi se jo učila.

Urška Ramovš: Koliko knjig ste že napisali?

Trinajst ali štirinajst knjig. Jih ne štejem. Mami številke hitro iz glave letijo. Zspominam si le telefonske številke, pa še to le po dve skupaj.

Knjiga na belom dnevu, ker laži potem, ko jo pisatelj napiše, še pri uredniku in založniku.

"POŠTENOST JE

STEBER

ČLOVEŠKEGA ŽIVLJENJA"

Na klepetu

s pisateljico

Berto Golob

Mateja Gorenc: *Kakšni so vaši spomini na mladost?*

Spomini na mladost so lepi, a ne rožnati. *se potem izluči iz rovine.*

Mateja Gorenc: *Ste se v šoli radi učili?*

Na neka obdobja nisem imela rada šole, na nekatera pa rada. Učila se pa nisem kar naprej. Spomnim se, da sta bila zame zgodovina in zemljepis kar zanimiva predmeta.

Martina Tratar: *Ali ste imeli radi matematiko?* *zgodbe in šolske*

Matematika je najbolj krut predmet. Ampak, potrudite se. Jaz bi jo rada znala. Še vedno si želim, da bi se je začela učiti. *ja*

Milka Kregelj: *Se spominjate, katero knjigo ste prvo prebrali?*

To je knjiga Marice Komanove: *Slike, zgodbe, šale - vse za moje male.* *prostitev.*

Takoj za njo pa je bila knjiga *Beli vrabec*, ki jo je napisala Marija Jezernik. Ta je še v knjižnicah, vendar mi knjižničarke pravijo, da je zdaj otroci ne berejo več. Knjiga pripoveduje, kako se je v kosje gnezdo vgnezdil beli brat. To je protirasistična knjiga, ki je še danes aktualna. *več ali manj pa*

Spominjam se tudi knjige *Tiho življenje* Joža Lovrenčiča. To je zgodba o dečku, ki se je izgubil.

Marko Brcar: *Kdaj ste se navdušili za pisanje?* *šolske*

Že šolske naloge sem rada pisala. Vedno mi je šlo pisanje dobro. *učarja.*

Alenka Bevc: *Katera je vaša prva knjiga?* *moj v tuje jeziko?*

Sovražim vas. *razi iz mojih knjig so težko prevedljive. Taki sta predvsem knjigi, Iztrajje, besedne čarovnije ter Vesela*

Urška Ramovš: *Koliko knjig ste že napisali?*

Trinajst ali štirinajst knjig. Jih ne štejem. Meni številke hitro iz glave letijo. Zapomnim si le telefonske številke, pa še te le po dve skupaj. *latari val knjigi so po vsaki močiji najboljše*

Alenka Bevc: *Koliko časa pišete eno knjigo?* *ničkom. Včasih urednik*

Knjiga nastane tako, da se stvari počasi nabirajo. Ni tako hitro knjiga na belem dnevu, ker leži potem, ko jo pisatelj napiše, še pri uredniku in založniku. *odloča pri založbi likovni urednik.*

Lidija Medved: *Kdaj daste svoji knjigi naslov?*

Ne dam ga na začetku pisanja. Naslov se potem izlušči iz vsebine.

Alenka Lokar: *Katero vašo knjigo največ berejo?*

Ne vem.

Slavi Kuselj: *Ali je vsebina vaših knjig resnična?*

Kar je zapisano v knjigah *Drobne zgodbe* in *Šolske razglednice*, je vse res. Prva je nastala samo po spominih na otroška leta, v drugi pa so največ spomini na leta službovanja. Tudi *Jezikovni vozli* so nastali iz spominov na šolo.

Alenka Bevc: *Ali pišete tudi pesmi?*

Pišem, za sprostitev.

Pesmi za otroke so bile objavljene v nekaterih otroških revijah in časopisih. Izšla je tudi moja zbirka pesmi v prozi.

Alenka Bevc: *Kdaj ste najbolj razpoloženi za pisanje?*

Nikoli ne pišem dopoldne. Popoldne pa že, več ali manj pa proti večeru, ko dnevna opravila odpadejo.

Marko Brcar: *Imate za pisanje kakšnega vzornika?*

Posnetek ni dober. Treba je biti izviren. Berem pa rada dobre pesnike in pisatelje. Zelo cenim Pavleta Zidarja. Tudi Kersnika in Tavčarja.

Milka Kregelj: *Ali so vaše knjige prevedene tudi v tuje jezike?*

Nekatere stvari iz mojih knjig so težko prevedljive. Taki sta predvsem knjigi *Igrarije*, besedne čarovnije ter *Vesela šovničarija*.

Martina Rugelj: *Kako je z ilustracijami vaših knjig? Ali sami izberete ilustratorja? V kateri vaši knjigi so po vašem mnenju najboljše ilustracije?*

Najbolj sem zadovoljna z Marjanom Mančkom. Včasih urednik ugodi moji prošnji. Ne more pa avtor s 100% gotovostjo zbirati ilustratorja. Potem bi bil lahko velikanski naval na nekaj ilustratorjev. O tem odloča pri založbi likovni urednik.

Seveda vpraša avtorja, če se strinja. Ampak težko je reči, da se ne strinjaš.

Pravzaprav sem zadovoljna z vsemi ilustracijami. Igrarije je lepo ilustriral Daniel Demšar. Zelo sem bila vesela ilustracij Jelke Reichman v knjigi *Kako visoko je nebo*. Ona je že prej čudovito ilustrirala knjigo *Skrinja iz babičine bale*. Mogoče sem še najmanj zadovoljna z ilustracijami v knjigi *Drobne zgodbe*. Zdi se mi, da slika na naslovnici ni vabeča. Toda tudi ilustrator ima pravico videti stvari, vsebino po svoje.

Alenka Lokar: *Katera je vaša najljubša knjiga?*

Ponavadi tista zadnja, ker sem na veselje ob prvi že pozabila, pri zadnji pa so občutki še sveži.

To je tako kot pri novi obleki.

Slavi Kuselj: *V katerih radijskih oddajah sodelujete?*

Zdaj pripravljam izobraževalne oddaje za radijsko šolo: Od pike do pike.

Tanja Okoren: *V radijski oddaji *Skrinja iz babičine bale*, ki je narejena po vaši knjigi, bere besedilo igralka Milena Zupančič, ki je letos dobila Prešernovo nagrado. Ali ste jo vi izbrali za to snemanje?*

Mileno Zupančič so izbrali uredniki in tudi ostalih bralcev in igralcev za oddaje, ki so nastale po mojih knjigah, nisem sama izbrala. Sem se pa ponavadi vsakemu zahvalila za lepo branje.

Mateja Gorenc: *Večkrat je v časopisih intervju z vami. Katero vprašanje vam novinarji najpogosteje zastavljajo?*

Komaj bi se mogla spomniti. Se ne ponavljajo. Skoraj vsak postavi druga vprašanja. Novinarji ponavadi preberejo, kaj so že napisali drugi, da ne sprašujejo istih stvari. Tudi jaz v knjigi *Srce ustvarja roka piše* nisem postavljala enakih vprašanj.

Lidija Medved: *Kako ste se počutili v oddaji *Klub klobuk*?*

Majčkeno se nerodno počutiš, ker čakaš dve uri, ker prej poskušajo, razporejajo skupine. Čez nekaj časa začneš kar na uro gledati in pozabiš na čas.

Lidija Medved: *Ali sodelujete še pri kateri TV-oddaji?*

V živo ne, pač pa sem napisala 30 besedil za oddajo Radovedni taček. Sodelovala sem tudi pri pisanju besedila za oddajo Zdaj pa po slovensko.

Verjetno bom sodelovala še pri kateri TV-oddaji.

Slavi Kuselj: *Ali berete tudi revije?*

Rada, vendar bolj strokovne: Jezik in slovstvo, Otrok in knjiga. Pa tudi otroške. Med njimi Cicibana, ki so ga tudi strokovnjaki visoko ocenili. In tržaško revijo Galeb ter celovski Mladi rod.

Slavi Kuselj: *Ali pišete kakšno novo knjigo?*

Za 3. razred bo izšel stenski koledar: od vremena, vrtnarstva do kulture.

Daniel Škarja: *Ali znate kakšen tuj jezik?*

Lahko bi se pogovarjala preproste reči v nemškem in angleškem jeziku; tudi ruščine sem se učila. Vsakemu mlademu človeku svetujem, da se nauči enega tujega jezika in pri tem seveda ne pozabi na materinščino.

Svet je zdaj svetovna vas, zato je treba znati še kakšen tuj jezik.

Mateja Gorenc: *Moje rojstno znamenje je kozorog. Katero je vaše? Ali verjamete v astrologijo?*

Moje rojstno znamenje je LEV.

Mnenja sem, da je nemogoče napovedati neko stvar za naprej. To je le približno sklepanje. Pri frizerju berem horoskop iz starih Jan. Če bi imela čas, bi ga tudi sama napisala za kakšen časopis. Astrologija je zanimiva veda. Je pa gotovo še veliko stvari, ki jih znanost še ni odkrila.

Milka Kregelj: *Kaj vam pomeni glasba in katero glasbo najraje poslušate?*

Glasba mi pomeni mir, sprostitiv. Ne morem poslušati hrupne glasbe. Utišam jo na najmanjšo možno mero. Vem, da vi radi poslušate bučno glasbo, vendar zato ne mislim nič slabo o vas, če vas le to ne moti.

Daniel Škarja: *Jaz sem doma z Dolenjske, pa precej zahajam v planine. Ali tudi vi, ki ste Gorenjka, kaj zahajate v hribe?*

Včasih sem, zadnje čase pa ne zaidem več v hribe. Grem do Sv. Jošta nad Kranjem, vendar ne peš, ampak prisedem v avto gostom, ki me obišejo in jim z vrha pokažem razgled.

Milka Kregelj: *Se zanimate za modo?*

Moda je zanimiva in muhasta reč. Ne oblačim se po modi. Me pa nova moda ne moti na tistih, ki jim pristaja.

Slavi Kuselj: *Ali vam je gospodinjstvo v zabavo?*

Kuham in gospodinjim zato, da se preživim, ni mi pa to v zabavo. Sem pa tudi cestarica in pometam cesto v bližini hiše, ker komunalcev ni od nikoder.

Marko Brnar: *Jaz sem velik sladkosnednež. Ali imate tudi vi radi sladkarije? Katera je vaša najljubša jed?*

Če si res sladkosnednež, ti želim, da se ne bi preveč zredil, ker potem ne boš več dober plesalec.

Tudi jaz sem sladkosnedna. Drugače pa vse jem, le pljučk in jeter ne prenesem.

Nevenka Prijatelj: *Ali imate radi živali?*

Rada. Pri hiši imamo živali. Včasih smo imeli hišnega mačka. Hodijo pa okoli hiše trije od drugod in delajo red. Ko sem bila majhna, sem si želela konja.

Gregor Jaklič: *Jaz sem filatelist, ker zbiram znamke. Ali tudi vi kaj zbirate?*

Znamk ne zbiram. Kakšno novo znamko pa izrežem s pisma in jo komu dam. Pač pa spominske fotografije spravljam v album. Pravzaprav nikoli nisem ničesar zbirala, ker to nekoč tudi ni bilo v modi.

Katja Podlogar: *Ali ste bili kdaj v maškarah? Kaj mislite o tem prazniku?*

Nikdar. Ko sem bila vaših let, so maškare hodile po vasi. Če so bili starši strogi, otrok niso pustili v maškare, saj niso želeli, da bi bili nadležni po hišah. Nisem silila v maškare,

sem jih pa rada pogledala od daleč, od blizu pa ne, ker so bile neprijazne. Maškar in purmana sem se kot otrok bala.

To je vesel praznik, vendar se morajo maškare prijazno obnašati. Ene so mi zapele: Tri krofe,

tri bobbe,
en košček mesa.

Ampak jaz jim dam samo bombone.

Gregor Jaklič: *Kateri avtomobil vam je najbolj všeč?*

Avtomobile slabo poznam. Si tudi ne želim, da bi imela lep in drag avtomobil. Vozim golfa, ki ga imam že 15 let in je še lepo ohranjen.

Katja Podlogar: *Kam greste na dopust?*

Že 23 let nisem bila na dopustu. Niti ne vem, če bi se na dopustu še lepo počutila.

Vesna Lukek: *Vem, da veliko obiskujete šole in podeljujete bralne značke. Ali lahko poveste kakšen zanimiv doživljanj, ki je povezan s takim obiskom?*

Zanimivo je včasih, ko se v telovadnico natepe vsa šola in ne veš, kako boš začel. Pri vas je drugače, ko ste prišli tisti, ki vas moje delo najbolj zanima. Včasih je treba zaigrati kar klovna.

Nekoč me je neki učenec vprašal: "A si ti Prešeren?"

Začudila sem se: "Zakaj?"

On pa: "Ker v Cicibana pišeš."

No, vidiš, to se mi je zdelo res zanimivo.

Urška Ramovš: *Zakaj je vaš najljubši kotiček prag pred vašo hišo?*

Ne vem. Tam rada sedim že od časa, ko sem bila majhna punčka.

Vesna Bartolj: *V otroških časopisih je veliko naslovov mladih, ki si želijo dopisovati. Tudi jaz si dopisujem z več dopisovalkami.*

Ali si tudi vi s kom dopisujete?

Pred časom je bil naval dopisovalcev s šol. Dopisovanje je v valovih. Zdaj jih je manj. Pred kratkim mi je pisal osmošolec Alen iz Novega mesta. Napisal mi je, da ima najraje buldoga in me navdušuje, da je buldog najlepši pes. A zame je

najlepši volčjak. Tak, da bi ravno prav lajal, pa da bi bil vseeno hud. To mu bom odpisala. Ponavadi na pismo hitro odgovorim.

Tanja Okoren: *V našem razredu si dopisujemo s pisateljico Branko Jurca, ki je naša prijateljica. Jaz imam tudi nekaj dobrih prijateljic, zato sem o prijateljstvu napisala tudi spis. Kaj mislite o prijateljih in prijateljstvu?*

Ob tem sem že večkrat pomislila na Simona Gregorčiča, ki v eni od svojih pesmi pravi, da je prijatelj podoben senci. Ko se sonce skrije, tudi prijatelja ni več. To je sicer črnogleda misel o prijateljstvu, a je v njej najbrž precej resnice. Jaz imam veliko kolegov in znancev. Pa tudi dobre prijatelje. Prijateljstvo je nekaj več. Je odgovorno, ker ne smeš izdati, kar ti prijatelj zaupa.

Branka Ahlin: *Kaj mislite o poštenosti?*

Poštenost je ena neizmerno velikih vrednot. Na poštenosti svet stoji. Poštenost je steber človeškega življenja. Če ljudje niso pošteni, se življenje slabša.

Urška Repše: *Zakaj ste se odločili, da boste predavali našim staršem v župnišču? Kaj jim boste povedali?*

Za to predavanje se nisem sama odločila, ampak so me prosili. Staršem bom predavala o tem, kar sama mislim, da je za življenje potrebno. Tudi o poštenju. Pa o tem, kako pomembno je v družini sporazumevanje, prijazen, lep način. Da ni na svetu le televizija, da niso samo grozote in neumnosti, ampak so še druge reči.

Renata Tratar: *Ali lahko daste kakšen nasvet mladim pesnikom in pisateljem za dobro pisanje?*

Čimveč brati in pisati. Kmečki sin tudi ne izorje prvikrat dobro njive. Moraš pa seveda imeti pisanje na en način rad.

Vsebina:

Vesela slovničarija s pisateljico Berto Golob
in z ilustratorjem Marjanom Mančkom

Poimenovanja in preimenovanja

Abeceda enakozvočnic

Na klepetu s pisateljico Berto Golob

PREPROSTE BESEDE

Glasilo osnovne šole dr. Pavla Lunačka Šentrupert

šolsko leto 1992/93

XXIII. leto izhajanja, številka 1

Mentorica: Danica Zupan

Sodelovale so še razredne učiteljice
Jožica Gole, Marta Repnik in Greta Šiško

Uredil: Jože Zupan

Likovne priloge: ilustrator Marjan Manček

Naklada: 80 izvodov
Šentrupert 1993

Študijski oddelek

PREPROSTE

II 22403/1992/1993

371.84(497.12 Šentrupert)

199706692,1

KNJIŽNICA M. JARČA, NOVO MESTO

COBISS

Vesela slovnica in pisateljica Berto Golob
in z ilustracijami Marjanom Mandekom

Pomenovanje in preimenovanje

Abeceda enakovrednosti

Na klepetu s pisateljico Berto Golob

PREPROSTE BESSEDE

Glavilo osnovne šole dr. Pavla Lukanča Šentrupert

Šolsko leto 1992/93 XIII. leto izdavanja, številka 1

Mentorica: Danica Zupan

Sodelovalci so še razredne učiteljice

Jožica Gole, Maja Repnik in Greta Šiško

Uredila: Jožica Zupan

Likovne priloge: ilustrator Marjan Mandek

Naklada: 80 izvodov

Šentrupert 1993